

XVII.

1. **V**irágszál koromban
Életem elmúlék,
Gyászos koporsómba
Véletlen borulék;
Derül vala napom
Kedves hajnalával,
A halál lemetsze
Mérges kaszájával.
2. Szerelmes szülőim!
Ha nem keserítnek,
Hervadt ajakaim
Titeket említnek:
Engemet a halál
Mikor kiszóllita,
Titeket is vastag
Gyászszal elborita.
3. Jól tudom keservét
Bágyadt sziveteknek,
Sulyos hánykodását
Búsult lelketeknek;
Mint háborus tenger
Tornyos habjaival,
Lelketek küszködik
Terhes gondjaival.

4. Szivetek fájdalmát
Oh mivel enyhítem?
Annak búsult árját
Mivel csendesítem?
Karjaitok között
Nem lehet már lennem,
Jézusom ölébe
Szükség általmennem.
5. Valamely virágot
A kertész megkedvel,
Legkedvesb korában
Annak hervadni kell:
Leszakasztja s veszi
Terített ölébe,
Vagy pedig elrejti
Titkos kebelébe.
6. Miért zokogtok hát,
Hogy kedvestek megholt?
Örüljeteink inkább
Hogy az tiétek volt;
A fényes egekben
Lészen már lakásom,
Angyali karokkal
Nyájas társalgásom.

7. A mely időt másként
Nekem szentelnétek,
Ha tovább élhetnék,
S velem töltenétek,
Jobb lesz azt egészen
Istennek szentelni,
Jobb annak isteni
Buzgóságban telni.

8. Mikoron engemet
Elszalasztottatok,
Sok ezer gondoktól
Megszabadultatok,
Melyek sziveteket
Érettem sebhethnék,
Ha még ti veletek
E földön élhetnék.

9. Nem félhettek immár,
Hogy vagy mord szemmel néz
E világ, vagy tündér
Arczával megigéz ;
Nincs már joga rajtam
S meg nem vesztegethet,
Ragadó mérgével
Mán túl nem illethet.

10. Ha talán a sérti
Vérző sziveteket,
Hogy többénem láttok
Engem kedvesteket;
Maholnap utánam
A partra kiszálltok,
S a fényes egekben
Engem megtaláltok.

11. Ha nem irigylitek
Boldogulásomat,
Fájlalni sem illik
Eltávozásomat ;
Az égi karok közt
Jobb nekem örülnöm,
Mint veletek együtt
E habok közt ülnöm.

12. Lelketek sérelmét
Istenem enyhitse,
Napjaitok számát
Az Úr öregbitse ;
E világon áldott
Lelkével hordozzon,
S fényes koronával
Mennyben koronázzon.

**Könyörgés és szent beszéd
között.**

XVIII.

ami „Légyen kedves az áldozat“

Hol az érzékeny részvétel
Imád téged sajtó szívvél,
Dicső felség, szent Atyánk!
Fogadd kegyesen imánk;
A keservet enyhítsed,
Hitünket öregbítsed.

XIX.

Hallgasd meg könyörgésünket,
Tápláld igéddel lelkünket,
Erősítsd gyenge hitünket,
Szólj Uram! szólj nekünk,
Oszlasd el könnyünket.

XX.

„Teremtő nagy Isten“

Örök Isten! hittel,
Imával, könnyekkel
Gerjedezve, frigyedben
Várunk enyhületet,
Szébb hont, idvességet;
Tarts meg szép reményünkben.

XXI.

„Haragodnak nagy voltában“

Szent egedből tekints reánk
Édes Atyánk!
Mert bűnünk sulya terhel;
Fordítsd el a vészt mi tőlünk,
Buzgón kérünk,
S állj mellénk kegyelmeddel.

**Szent beszéd és könyörgés
után.**

XXII.

„Királyoknak királya“

1. **A**tyám! szent kezeidbe
Ajánlom lelkemet!
A sir csendes éjébe
Nyugtasd meg testemet,
Ama végnap derültéig,
A feltámadt testek uj reggeléig.
2. Poromba uj erőt önt
Akkor szent szózatod,
S engem szép hajnal köszönt,
Addig védjen jobbod;
Nagy hatalmu bírám! akkor
Éljen újra a most elhamvadott por.

XXIII.

„Mit bízik e világ“

1. **E**gy szülött hát ismét
Kifutá pályáját,
Elérte világi
Harcza végóráját.
Bocsásd el hát Uram!
Bocsásd öt békével,
Jobb lelkének lenni
Üdvezítőjével.
2. A kik öt szerették,
Sirva keseregnek;
Nehéz az elválás
Ez egész seregnek;
De te Uram! biztasd
Az öt szeretőket,
Hogy most nem örökre
Választod el őket.
3. Mig pedig még egymást
Ismét megláthatnók,
És nemes pályánkat
Végig kifuthatnók,

Fogd reszkető kezünk,
Intézd lépteinket,
Uram ! tekints reánk,
És ne hagyj el minket.

XXIV.

- E**lbocsátunk szelid lélek !
Indulj végső útadra,
Levetkezvén porhajlékod :
Nyitva a menny számodra ;
Ott fenn a csillagok felett
Találhatsz dicsőbb életet.
- Isten ! szentek öröméből,
Hol semmi változás nincs,
Adj részt a megholdogultnak,
Mely földinél drágább kincs.
Buzgón kérünk kegyes Atyánk !
Legyen meghallgatva imánk !

XXV.

„Szomju szarvas módra“

Eljegyzett szívének
Égi vőlegényem,
Kinek szerelmében
Van életreményem.
Ég szívem s felkészült
Szárnyal igyekezik,
Ö holdog ölébe
Ah mikor érkezik ?!

XXVI.

„Szomju szarvas módra“

C = Atya
K = kegyes

Elvégeztem Atyám !
Rám bizott munkámat,
Kifutottam földi
Pályafutásomat,
Megtartottam hitem
S igaz vallásomat :
Jövel Uram ! s add meg
Mennyben koronámat.

XXVII.

„Felséges úr Isten“

Szent tetszésed Atyánk!
Hogy mind meg kell halnunk;
De majd új keletre
Szent életre,
Hiszszük ismét viradunk;
Mert te vagy életünk,
Te vagy egy reményünk,
Te vagy feltámadásunk.

XXVIII.

1. **Ü**ram! bocsássad el
Szolgádat békével,
Szent ígéreted szerént,
Mert te Idvezitöd
Én szemeim előtt
Nékem nyilván megjelent.

2. **Kit** világos fényül
E világra küldél,
Kinek fényességével
Nyilván kijelennek
Örömi hiveknek,
Nyugván hit reményével.

II.

**Testkiséretkor templomba vagy
temetőig.**

XXIX.

„Már elmégyek az örömbé”

1. **A**z ítélet végső pontja
E világot összszebontja,
Proféták szent könyve mondja.
2. Mint fog a szív elrettenni,
Látva a Birót jelenni,
Mindenekről számot venni.
3. Trombitának csoda árja
Föld sirjait mind bejárja,
A kelőket trónhoz várja.
4. Halál és természet ámul,
Kelvén a halott sirjából,
Ki a bírósékhöz járul.

5. Élet könyve látszik nyitva,
Világ előtt bizonyítva,
A mi volt is szívnek titka.
6. A nagy Biró törvényt ülvén,
Minden rejtek felderülvén,
Büntet, semmit nem kerülvén.
7. Én szegény! itt szót hogy váltsak?
Ah! segédül kit kiáltsak?
Hol a szent is alig áll csak.
8. Lelkek dicső fejedelme,
Kinek ingyen száll kegyelme,
Légy szorult ügyem védelme!
9. Engem bűnöst felkerestél,
Érttem kint, halált szenvedtél,
El ne hagyj, ha így szerettél.
10. Kerestél érttem fáradván,
Meváltottál a keresztfán,
Munkád haszna áradjon rám.
11. Igaz te a bosszulásban,
Légy bő a megbocsátásban,
Mig nem állok számadásban.

12. Szivemben, bűnös, szorúlok,
Vétkeim miatt pirúlok,
Könyörülj! feléd símúlok.
13. Ki Magdolnát feloldoztad,
És a latrot kihallgattad,
Kegyed nékem is ajánltad.
14. Érdemem bár nincs a jóra,
De te méltass irgalomra,
Oh ne küldj örök kínokra.
15. Midőn ítélsz vég sorsomról,
Juhaidal állíts jobbról,
Elválasztván a bakoktól.
16. Ha a rosszszat czáfolandod,
És örök kinnak adandod,
Végy, hová a jót hivandod.
17. Halld meg ajkam könyörgését,
Tekintsd szivem törődését,
Nyúgasztald meg éltém végét.
18. Az nap minden könybe borúl,
Melyben a test hamujából
Ébredvén, elődbe járul.

19. Akkor Jézus! nyujts irgalmat,
Hiveidnek adj nyúgalmat,
Szenteiddel köz jutalmat.

XXX.

1. **B**izonytalan voltát
Világ állapotjának,
Változását látjuk
Mi minden állatoknak,
Kik ma egészségben
Voltak, holnap esnek
Torkába a halálnak.
2. Ne örüljön bátor
Senki gazdagságának,
Ékes termetének,
Se szép ifjuságának,
Aranynak, ezüstnek,
Himes öltözetnek,
Mert azok mind elmúlnak.
3. Vízi buborékhoz
Mi életünk hasonló,
Mezei virággal

Egyiránt elmúlándó;
Nincs e világ színén
Oly erős építvény,
Mely lehetne állandó.

4. Ha márt Isten adta,
Holnapot nem ígérte,
Minden napjainkat
Bizonyos számba vette;
Hogy jó egészségben
Éljünk száz éviglen,
Talán azt nem engedte.

5. Annyiban boldogbak
A mezei virágok,
Kertbeli szép füvek,
Liliom s rózsá-ágak,
Mert semmit nem félnek,
S nem sokáig élnek,
Van bizonyos határok.

6. Tavasz melegétől
Igen szépen indulnak,
Esőben enyhülnek,
Idején felvirúlnak,
Lankadnak nyár hevén,

S hideg őszre kelvén
Egyszersmind elhervadnak.

7. Nincs neked így dolgod
Ember, ha meggondolod;
Kemény számadásod,
Bizonytalan halálod,
Meddig élsz nem tudod,
De nem titkolhatod,
Hogy egyszer meg kell halnod.

8. Első óráját is
Születésed napjának,
Jaj szóval kezded el
Eleit e világnak,
Jaj leszen közepe,
Jaj leszen végzete
A te kimúlásodnak.

9. Semmit abban nem tudsz,
Temetésed hol leszen,
Édes hazád ölén,
Vagy idegen földrészen;
Meleg részvét könnye,
Vagy a nép közönye
Vár koporsódnál készen.

10. Mit ragaszkodol hát
Oly igen e világhoz?
Földhöz ver az Isten,
Ne bízzál tárházadhoz;
Majd mikor a halál
Nyilával feltalál,
Idvességet az nem hoz.

11. Nincsen is itt nekünk
Maradandó lakásunk,
A példák tanítják,
Zarándokság járásunk;
Ha ma foly vig zajjal,
Holnap talán jajjal
Végződhetik futásunk.

12. Megkérdik azután
Mint éltünk e világban,
Igazán jártunk-e
Minden hivatalunkban?
Számot kell majd adnunk,
Miként sáfarkodtunk
Az Úr táalentumában.

13. Minden ember azért
Magát megoltalmazza,
Szívét bűn szennyétől

Mindenkor tisztán tartsa,
Elveszendő kincsért,
Aranyért, ezüstért
Lelkét el ne árulja.

14. Halandó voltáról
Gyakorta gondolkodjék;
Magát elfelejtve
Semmit ne cselekedjék,
Isten kegyét mivel
Bizton nyerheti el,
Arról megemlékezzék.

XXXI.

1. **E**letemnek végső napját,
Minthogy már elértem révpartját,
Lelkem elhagyja földi sajkáját,
S nem érzi már habok dagályát.
2. Dolgát Istenére bizza,
Ki őtet színe elé hívja;
Elhitte hogy Krisztus el nem hagyja,
E harczban segedelmét nyújtja.

3. Édes Jézus. hü segédem!
Hozzád esdeklem, légy most védem;
Pályafutásom im elvégeztem,
Letett jutalmát add meg nekem.
4. Nem lesz nekem félelmemre,
Ha zeng a szózat: ítéletre
Keljetek fel holtak számvetésre,
Eljött a Bíró fizetésre.
5. Sirhalmom ha szavát hallja,
Hamvadt testemet kézbe adja,
Sez égi kéz a port megdicsőíti
És a lélekkel egyesíti.
6. Testemnek hát elalvásán,
Fájdalmai elnyúgovásán,
Töletek való elhúcsuzásán,
Ne sirjatok ily boldog sorsán.
7. Nyugton inkább kíséritek,
S csendes sirjába helyezzétek;
E világon Istent úgy féljétek,
A mennynek üdvét elnyerjétek.
8. Áldott Jézus! végső szómat
Halljad és onybitsd meg harczomat,

Hozzád szálló lelkem vedd öledbe,
S füzd bé örök szövetségedbe.

XXXII.

„Szent tetszésed Atyánk”

1. **F**elséges Úr Isten!
Várunk reménységgel,
Oltalmad várában
S árnyékában,
Nyúgoszunk csendességgel;
Ne hadd hogy kísértsünk,
Tégedet megsértsünk
Lelki békétlenséggel.
2. Boldog a ki hiszen
Erős Istenében,
Nem reméll romlandó
S elmúlándó
Emberek erejében;
Egész bizodalját
Helyezi s nyúgalmát
Szent Atyja szerelmében.

3. Atyánk! te érettünk
Sok csodákat tettél,
Idvezítésedbe
S kegyelmedbe
Mint fiakat felvettél,
Mi velünk férgekkel
Bűnös emberekkel
Uj frigyét is szerzettél.
4. Söt értünk elküldéd
Áldott Fiadat is,
Jobbunk felől állván
Nem sajnálván
Ily drága váltságot is;
E felett fejünknek
Koronát, s lelkünknek
Igérsz boldogságot is.
5. Mind ezekért egyéb
Áldozatot nem vészsz,
Belső tisztaságnál
S buzgóságnál,
Mely bennünk a legjobb rész;
Te mind ez életben,
Mind az ítéletben,
Lelkünkkel, Atyánk! jól tészsz.

6. Míg életet engedsz,
Áldjuk szent nevedet,
Szüntelen hirdetjük
S emlegetjük
Sok jótéteményedet;
Imádjuk tisztelve
S hálával eltelve
Isteni Felségedet.
7. Parancsolatidra
Fövebb gondunk léssen,
Míg földi sorsunkból,
Fogságunkból,
Áldott kezed kivészen;
Végre a menynyekben
Dicső kezeidben
Életjutalmunk léssen.
8. Dicsőség tenéked
Kegyes Istenünknek,
Ki földön bölcs és nagy
Oltalma vagy
Jövevény életünknek;
Mennyben megáldója,
Jutalmaztatója
Erkölcsei tetteinknek.

XXXIII.

1. **G**yors nyilnál is gyorsabban jár
E rövid élet, nem áll s nem vár:
Készülj lelkem számadásra,
Szólit Jézus bajvívásra.
2. Elhúnyt földi napom fénye,
Rajtam tölt a halál törvénye,
Testem hanyatlott oszlásra,
Készülj lelkem számadásra.
3. Jézus, lelkek nagy pásztora!
Minthogy bomol testem sátora:
Lelkem szentek seregébe
Rejtsd el Ábrahám keblébe.
4. Zápóra sűrű könnyemnek
Elmosta rútságát vétkemnek:
Ki megváltál szent véreddel,
Most állj mellém kegyelmeddel.
5. A pályában nyertes voltam,
Nemes harczomat megharczoltam:
Már áldott kezeidbe végy,
Már fejembe koronát tégy.

6. Jézus, lelkek egy reménye!
Hiveidnek éltető fénye!
Tiszta ruhát készíts nekem,
Sion hegyén legyen székem.
7. Oh lelkek szent öröksége!
Szent angyalok gyönyörüsége!
Ne szállj perbe én ellenem,
Hadd kegyelmed reméllenem.
8. Szelid Jézus, lelkek ura!
Ne juttass véghetetlen búra:
Reám kegyes szemmel tekints,
Engem drága véreddel hints.
9. E mélységből szemem rád néz,
Melyből ki nem von erőtlen kéz;
Halál árnyékában ülök,
Ha te nem szánsz, elmerülök.
10. Férgeknek hagyom testemet,
Kezedbe ajánlom lelkemet,
Melyért véredet ontottad,
És a halált megrontottad.

11. Légy kegyelmes, bűneimnek
Súlya szerint ne mérj lelkemnek ;
Vigy bé megújult erőbe
A mennyei menyegzőbe.

XXXIV.

C: mi „Adj idvességes kimúlást“

- her. do.* 1. **J**er temessük el a testet,
Melyet a halál illetett;
De majd ítélet napjára
Felkél az angyal szavára.
2. Föld, és a földből való ő,
Földdé viszontag leendő ;
De nem marad ott sokáig,
Csak a végső trombitáig.
3. Az ő lelke örökké él
A jobb világban Istennél,
Minden fájdalom s baj nélkül
Az angyali karok közt ül.
4. Itt e hívet epesztette
Sok gond, sok bú sértegette :

- Ott csendes életet él már,
Nyugszik, s minket is oda vár.
5. Itt sajkáját ostromlották
Habok, s majd elborították:
Már partot talált bárkája,
Mennyben van boldog hazája.
6. Itt kifutotta pályáját:
Ott elvette már pálmáját ;
Itt viaskodott s küszködött:
Ott bőséges jutalmat vött.
7. E földön ellenséget vert:
Magas mennyben országot nyert ;
E földön csak őrálló volt,
Koronát nyert, mikor megholt.
8. Ez életben a mit vetett,
Aratására sietett ;
Jerikóból menekedett,
S Jéruzsálembe érkezett.
9. Mikor sátora elbomlott,
S teste porháza leomlott,
Épülete lett az égben,
S helyet nyert a dicsőségben.

10. Mint egy ajtón általfutott
A halálon, s mennybe jutott,
Csendes álmön lön halála,
S örök életre találta.

11. Hát mi miért keseregnénk?
Sirunktól miért rettegnénk?
Ha a halál mennyországra
Által-út, a boldogságra.

12. Szenvedésünk könnyűsége,
Türedelmünk rövidsége
Szerez nekünk dicsőséget,
És állandó békeséget.

13. Hogyha találtatunk készen,
Halálunk csak álmön léssen,
Jutunk a boldog órára,
A Megváltó látására.

14. Kinek legyen hálaadás,
Hatalom, tisztesség, áldás,
Mennyen, földön, mindeneken,
Országa ragyogjon. Amen!

XXXV.

*c = 120
H = do*
„Mint a szép hives patakra,,

1. Ifjak, szüzek vigyázzatok;
Az idők multon múlnak,
Szépségtekben ne bizzatok:
Szépségek elavulnak.
Gyertyaláng lobogása,
Rózsaszál virágzása,
Nem mulandóbbak mint a ti
Ifjuságotok bájai.

2. A jövő szépen mosolyog
Az ifjuság szemébe,
Nem is gyanitva mikor fog
Mélység nyilni elébe,
Magát boldognak érzi,
Csak reményeit nézi.
Hová merengsz? előtted áll
Egy lépésnyire a halál.

3. És a gyertyaláng ellobban,
A rózsaszál elvirúl,

Szél jött rá ki tudja honnan,
Mely vidéknek ormirúl:
Az a halál szellete,
Öldöklő lehellete;
Igy az élet rózsa és láng,
Oda vannak mind egyaránt.

4. Földi e testnek szépsége,
Kétes, ideig való ;
Égi a lélek épsége,
Biztos, örökkévaló.
Hadd porhadjon el a test,
Sirba viszem örömet,
Tudván nem hal meg a lélek,
Általa végnélkül élek.

XXXVI.

1. **K**i ragyogni látod élted csillagát,
Halljad a természet hathatós szavát:
A gyenge és erős,
Félékeny és a hős
Meghal egyaránt.

2. Légy gazdag vagy koldus, szolga vagy király,
Ifju vagy elaggott, izmos vagy szikár:
Egy csapással elejt,
És rideg sirba ejt
A kemény halál.

3. Mint az őszi szellő fák zöld levelit
Elhordja, ugy járnak szinte ékeid ;
A tilost ne keresd
Hát s tovább ne szeresd,
Mert az elmerit.

4. Nézd a föld virágát, mily hamar virít,
Alig vetted észre szende ékeit:
Fonnyadni siet már,
Szívből sajnáljad bár,
S hogy vigyázz, tanit.

5. Ne ígérj magadnak hosszú életet,
A halál veled jár, s észre sem veszed,
Hogy élted fonalát
Elmetszi, nem lesz gát
Semmi érdemed.

6. Hát Istentől rendelt czélodhoz siess;
Örömet mulandó jókban ne keress:
Hogy ha int az úra,
A birói szóra
Bátran ott lehess.

a = ja
mi
XXXVII.

1. **M**ár elmegyek az örömbé,
Paradicsom szép kertébe,
Lelkem égi lakhelyébe.
2. Keresztyén hitnek jutalmát,
Már elvészem diadalmát,
Az életnek koronáját.
3. Lelkem Ábrahám keblében,
Testem is nyugszik a földben;
De vagyok jó reménységben:
4. Onnan hogy majd feltámadok,
Krisztus Jézussal vígađok,
Azért lelkemnek így szólok:

5. Siess a boldog városba,
A hová bé vagyok irva,
A mennyeknek országába.
6. Ott lesz drága szép városunk,
Az Istennel együtt lakunk,
Krisztus lesz örökös társunk.
7. E városnak boldogságát,
Tündöklését s gazdagságát,
Szent írás mondja mivoltát.
8. Abban, úgymond, nem fénylenek,
Nap és hold nem tündöklenek,
Szövetnekek sem kellenek.
9. Mert annak fényes fáklyája
Jézus, kinek szent orczája
Ragyog s nincsen éjszakája.
10. Abban nem léssen kevélység,
Nem uralkodik az éhség,
Szeretet lesz az elégség.
11. Keservek ott nem véreznek,
Fájdalmak le nem szegeznek,
Csalódások nem epeztnek.

12. Rosz indulatok megszűnnek,
A kísértetek eltűnnek,
Nem lesz helye semmi bűnnek.

13. Hanem lesz öröm, vidámság,
Tökéletes ártatlanság,
Szeretet, lelki nyájasság.

14. Leszünk hívek egyességben,
Mind fejenként dicsőségben,
Háborítlan békeségben.

15. Együtt gerjedez szerelmünk,
Együtt zengedez énekünk,
Örökké tart idvességünk.

16. Jézus, lelkek hű pásztora!
Mikor majd üt a vég óra,
Juttass el e drága jóra. —

XXXVIII.

c = 110/1
dw
XLII. ZSOLTÁR.

1. **M**int a szép hives patakra,
A szarvas kívánkozik,

Lelkem úgy ohajt Uramra,
És hozzá fohászkodik.
Tehozzád én Istenem!
Szomjuhozik én lelkem,
Valjon színed eleibe
Mikor jutok élő Isten!

2. Könyhullatásim énnékem
Kenyerem éjjel nappal;
Midőn azt kérdik én tőlem:
Hol Istened kit vártál?
Ezen lelkem kiontom,
És házadat ohajtom,
Hol a hívek seregében
Örvendek szép éneklésben.

3. Én lelkem, mire csüggedsz el?
Mit kesergesz ennyire?
Bizzál Istenbe s nem hágy el,
Kiben örvendek végre,
Midőn hozzám orcáját,
Nyujtja szabadítását.
Oh én kegyelmes Istenem!
Mely igen kesereg lelkem!

4. Mert te rólad emlékezem
E siralom völgyéről,

Szent helyedre igyekezem
Ez inségnek földéről.
Mélység kiált mélységet,
Midőn én fejem felett
A sok sebes viz megindul,
Mint egy erős hab megzúdul.

5. Sebessége árvizednek,
És a nagy zúgó habok,
Én rajtam öszveütköznek,
Még is hozzád kiáltok!
Uram halld meg panaszom,
Arczám könnyel áztatom,
Segedelmedért esdeklek,
Néked erős örizömnek.
6. Mondván: Isten én köszálam!
Miért felejtész így el?
Tenger habok vannak rajtam,
Gyászban járok veszélylyel;
Környül vett s elborított
A mélység s rám szállított
Nehéz terhet, melyet nem bír
Testem, s megnyilt nékem a sir.
7. Én lelkem, mire csüggedsz el?
Mit kesergesz ennyire?

Bizzál Istenbe s nem hágy el,
Kiben örvendek végre:
Ki nékem szemlátomást
Nyujt kedves szabadulást,
Nyilván megmutatja nekem,
Hogy csak ő az én Istenem.

XXXIX.

„Feljülhalad mindent“

1. **M**it bízik a világ
Ö álnokságában!
Melynek minden sorsa
Vagyon elmúlásban,
Ö hatalmassága
Változandóságban,
Miként a földedény
Van romlandóságban.
2. Inkább higgy a jégre
Lerajzolt írásnak,
Mint e hitvány világ
Vig álorczájának,

Sok színt mútogató
Képmutatásának,
S ígéretből álló
Csalogatásának.

3. Ne higgy a világi
Álnok embereknek,
Ne higgy csak ideig
Mosolygó kedvöknek;
Ne higgy a tűnékeny
Testi gyönyöröknek :
Egy szempillantásban
Vége lesz ezeknek.
4. Mondd meg, hol Salamon
Temérdek kincsével?
Hol a győző Sámson
Karja erejével?
Hol van szép Absolon
Deli természetével,
S a kedves Jónatán
Nyájas érzelmével?
5. Mennyi fejedelmek
S földi méltóságok,
Királyi felségek
S fényes uraságok,

Elestek s oda lett
Már hatalmasságok,
Egy percz alatt eltűnt
Fényök s boldogságok.

6. Mily rövid ünnepély
E föld dicsősége :
Egy zöld fát környező
Árnyék hivessége ;
Talán ez órában
Elérkezik vége,
S fájdalommá válik
Minden édessége.
7. Valamit e világ
Igér, változandó ;
Tiédnek ne mondd hát,
A mi majd múlandó ;
Jobb oly jót keresni,
Mely lesz maradandó,
Melynek boldogsága
Végnélkül állandó.

XL.

1. **N**em késik a halál
Sirba ejtő nyilával,
Vénet, ifjat lemetsz
Kegyetlen kaszával,
Minden testet elbont,
Minden művet elront,
Az idő folyásával.
2. Az idő sem késik
S egy pillantásig sem vár,
Könnyü szárnyaival
Repül s dolgában eljár,
A mely egyszer elmúl,
Soha meg nem fordul,
Mindent elkövessünk bár.
3. Amely szempillantás
Elfogyott s földbe tészén,
Attól fogva nekünk
Idő többé nem lészén ;
Soha jobbra nem áll,
Valakit a halál
Nem fog találni készen.

4. A kerek ég alatt
A mennyi gazdagság fér,
S világ minden kincse
Egy rövid órát nem ér ;
Mert azzal ezután
Világból kimúlván
Egy órát senki nem nyér.
5. De meg lehet mindent
Egy rövid órán vennünk,
A szép egeket is
Mi sajátunkká tennünk,
Lehet egy órában
Isten országában
Királyokká is lennünk.
6. Minden örökségek
Reánk mástól maradnak,
Most egy kézen vagynak,
S majd más kézbe akadnak,
Ha egytől elesünk,
Mást jobbat keresünk,
Igy nőnek s így apadnak.
7. Az idő különböz
Más örökségeinktől ;
Mert az reánk nem száll,

S nem marad eleinkről:
Más helyében más nincs,
Megbecsülhetlen kincs,
Nem vesszük szüleinktől.

8. Jaj! hogy kívánjuk hát
Időnket vesztegetni?
Legfőbb kincsünket
Önként sárba temetni;
Haszontalanságban
Bűnben, gonoszságban
Napunkat töltögetni.
9. Lám a gonosztévők
Éjtszaka sem alusznak,
Az útat megállják,
S mind addig nem nyúgosznak,
Mig nem törbe rejtven
Mást, hálóba ejtven,
A prédából osztoznak.
10. Élünk mig időnk van,
Az alkalmatossággal,
Élünk a délszinben
Fénylő világossággal;
Majd elhalad a nap,

S az éjszaka ránk csap
Temérdek vastagsággal.

11. Lesz oka s tódulhat
Árvize keservünknek,
Folyhat sűrű könnye
S zápora két szemünknek,
Ha most nem kedveljük
S most nem engeszteljük
Színét szent Istenünknek.
12. Jézus vőlegényünk,
Lelkünk az ő jegyesse,
Mikor eljö hozzánk
Hogy magának jegyezze,
Alázza meg magát
Lelkünk s minden dolgát
Érette félre vesse.
13. Segélj áldott Jézus!
Hogy tenéked szolgáljunk,
Ártatlan étellel
Nálad kedvet találjunk,
Végre a szentekkel,
A boldog lelkekkel
Jobb kezed felől álljunk.

XLI.

1. **Ü**ram! ítéleted
Készen vár bennünket,
Akkor fontba veted
Földi életünket;
Emberek fiait
Elődbe állatod,
S a szivek titkait
Kinyilatkoztatod.

2. A hitlen nevesse
Bár hitem szentségét,
Add, lelkem kövesse
Annak vezér fényét;
Lelkiesméretem
S szent igédet nézzem,
Reményem s félelmem
A szerént intézzem.

3. A bűnösök átkod
El nem kerülhetik,
Akkor igazságod
Mindenek hirdetik;
Igaz bíró-széked
Előtt megjelennek,

S ki mint szolgált néked,
Mégfizetsz mindennek.

4. Oh add, mig folytatom
E földi bujdosást,
Tiszta öntudatom
Adjon vigasztalást;
Előtted az erkölcs
Szent ösvényit járjam,
S ítéleted mint bölcs
Keresztyén úgy várjam.

XLII.

„Kiáltásom halld meg Isten”

1. **Ü**tas vagyok e világban:
Mennyországban
Vár örök hazám készen;
A testem csak lelkesült por,
S viszont a sor
Ha rá jön, porrá leszzen.

2. Minden nap hoz rám fájdalmat,
Hiv nyugalmat
Szivem sehol nem talál;
Majd kár ér, majd búbánat sért,

Majd bűn kísért,
Végre eljön a halál.

3. Uram! te látod végemet,
Mert testemet
S lelkemet te formáltad:
Előbb mint lettek napjaim,
Hajszáiaim
Mind egyig megszámláltad.
4. Lelkemnek földi társától,
Sátorától,
Bizonyos a válása;
De csak annak, ki Isten! fél,
S kegyesen él,
Lesz boldog kimúlása.
5. Atyám! hogy meg ne rettenjek,
S bátran menjek
A minden test útjára,
Adj olyan szívet, mely féljen
Téged, s éljen
Sok lelkeknek javára.
6. Néked napjaimnak Ura!
Akár búra,
Akár öröme juttatsz,

Csendes elmével engedek,
Bár szenvedek:
Tudom, mindenkor jót adsz.

7. Akármikor jön a halál,
Bátran talál,
Fájdalmimnak vet véget;
Viganfogok vele kezét,
Hozzád vezet,
S ad örök idvességet. —

